

Aarhus byråds journalsager (J. Nr. 476-1929)

Originalt emne

Forsikring

Forsikring/Erstatningskrav mod Kommunen

Gader

Gader/Gader, Gangstier og Veje i Almindelighed

Rets- og Politivæsen

Rets- og Politivæsen/Retssager, Domme og Bøder

Uddrag fra byrådsmødet den 17. oktober 1929 - side 3

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 476-1929)

Meddelelse fra Brolægningsudvalget angaaende Domsafgørelse i den af Støbemester Christensens Hustru anlagte Erstatningssag.

Der forelaa Meddelelse om, at Kommunen var dømt til at udrede en Erstatning paa 1000 Kr., og i Henhold til Sagfører A. F. Jensens Erklæring henstiller Udvalget, at Sagen ikke appelleres.

Andr. Bitsch kunde ikke nægte, at Brolægningsudvalget var noget desorienteret ved denne Dom, idet man havde den bestemte Opfattelse, at her kunde Kommunen ikke være ansvarlig. Paa nordre Side af Trøjborgvej var anlagt Fortov med Fliser, og det var bestrøet med Grus; men paa søndre Side af Vejen var der en Strimmel Jord langs Kirkegaarden, der aldrig havde været anlagt som Fortov, og at et Menneske saa gaar over paa denne Side af Gaden og falder, burde Kommunen ikke være ansvarlig for. Alligevel var Dommen gaaet Kommunen imod, og naar Udvalget henstillede ikke at appellere, skyldtes det

Erklæringen fra Sagfører A. F. Jensen. Paa den anden Side var det et Principsspørgsmaal, som det var rart at faa afgjort ved højeste Instans, for hvis Kommunen var erstatningspligtig i dette Tilfælde, var der ingen Grænser for Ansaret. Saa vidt Taleren havde forstaaet, var der mange i Byraadet, som ønskede Sagen ført videre, og hvis der var overvejende Stemning derfor, kunde Udvalget sikkert slutte sig dertil.

Leonhard Hansen erkendte selvfølgelig fuldtud, at en Sagfører har Forstand paa noget saadant, og A. F. Jensen var sikkert en udmærket Sagfører, som var godt inde i Loven; men alligevel foreslog den socialdemokratiske Gruppe, at Sagen skal prøves ved højere Ret.

Holst-Knudsen mente ikke, at Sagførere var mere begavede end andre Mennesker, men de havde maaske paa et enkelt Omraade erhvervet sig nogen Sagkundskab. Taleren havde den Opfattelse, at man var kommen saa langt ud med Erstatningsreglerne, at det grænsede til det skandaløse, og selv om Folk bar sig nok saa dumt ad og derved kom til Skade, kunde de kræve Erstatning. Rent bortset fra den juridiske Side fandt Taleren denne Dom forkert og vilde i hvert Fald tilraade, at man sender Sagen til en Højesteretssagfører til Erklæring. Om ikke andet kunde det maaske vise, hvor urimelige Erstatningsreglerne er.

A. E. Baastrup spurgte, hvor meget det vilde koste at føre Sagen for Højesteret; det vilde maaske blive mere end Erstatningen.

Holst-Knudsen svarede, at man skulde ikke undlade at føre Sagen videre for at spare Penge; det var et Principsspørgsmaal, der burde afgøres, for det kunde aldrig betale sig at føre en Sag om 1000 Kr. for Højesteret.

Andr. Bitsch var glad ved Byraadets Stilling til Sagen, som Udvalget kunde tiltræde. Der var selvfølgelig den Mulighed, at Kommunen kunde blive idømt en større Erstatning, men man fik Princippet fuldt afgjort. I hvert Fald burde man foreløbig spørge en Højesteretssagfører.

Borgmesteren foreslog, at Brolægningsudvalget arbejder videre med Sagen i Henhold til de faldne Udtalelser.

Borgmesterens Forslag vedtoges.